

Sygn. akt II Cz 68/14

POSTANOWIENIE

K., dnia 10 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: S.S.O. Henryk Haak

Sędziowie: S.S.O. Paweł Szwedowski

S.S.O. Marian Raszewski – spr.

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) (...) Bank (...) Spółka Akcyjnaz siedzibą w W.

z udziałem dłużniczki K. S.zd. G.

na skutek skargi dłużnika na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w dla K. M. R. z dnia 19 lipca 2012 r. polegającej na ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 2045/11 i obciążeniu nimi dłużniczki

w przedmiocie zażalenia dłużniczki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Jarocinie

z dnia 24 września 2013 r., sygn. akt I Co 1108/12

postanawia:

I. zmienić postanowienie Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 24 września 2013 r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt I Co 1108/12 w ten sposób, że: uchylić czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa Śródmieścia M. R. w zakresie obciążenia dłużniczki K. S.z domu G. kosztami niezbędnymi do celowego przeprowadzenia egzekucji i orzeczenia o obowiązku ich zwrotu przez dłużniczkę na rzecz wierzyciela w postanowieniu z dnia 19 lipca 2012 r., w sprawie prowadzonej pod sygn. akt KM 2045/11,

II. zasądzić od wierzyciela (...) (...) Bank (...) Spółka Akcyjnaz siedzibą w W. na rzecz dłużniczki K. S.z domu G. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego

Sygn. akt II Cz 68/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 września 2013 r. Sąd Rejonowy w Jarocinie oddalił skargę dłużniczki K. S.z domu G. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa Śródmieścia M. R. z dnia 19 lipca 2012 r. polegającej na ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 2045/11 i obciążeniu nimi dłużniczki.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniosła dłużniczka, zaskarżając je w całości i domagając się jego uchylenia oraz przyznania kosztów postępowania zażaleniowego.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji przez niesłuszne obciążenie dłużniczki opłatą stosunkową od nie wyegzekwowanej części wierzytelności oraz nieuwzględnienie nieznacznego nakładu pracy komornika sądowego przy dokonywaniu czynności egzekucyjnych w niniejszej sprawie, co również zdaniem skarżącej winno mieć wpływ na wymiar kosztów postępowania egzekucyjnego.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Analizując zarzuty zażalenia oraz rozważania Sądu Rejonowego zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazać trzeba, iż w ocenie Sądu Okręgowego przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy uwadze Sądu I instancji umknęła generalna zasada, iż cesja wierzytelności dokonana na podstawie art. 509 k.c. nie powoduje zmiany zobowiązania i nie może pogorszyć sytuacji dłużnika. Dłużnik dalej ma obowiązek świadczenia tylko tego, do czego był zobowiązany w stosunku do zbywcy (H. Ciepła (w:) Komentarz do kodeksu cywilnego, wyd. Lexis Nexis s. 587; B. Łubkowski (w:) Kodeks cywilny – komentarz, t. II, Warszawa 1972, s. 1220).

Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie z uwagi na fakt, że część należności została wyegzekwowana od dłużnika przed zawarciem umowy cesji de facto doszło do podziału wierzytelności na część wyegzekwowaną przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa Śródmieścia w sprawie KM 2045/11 i pozostałą należność będącą przedmiotem umowy cesji zawartej w dniu 29 maja 2012 r. między dotychczasowym wierzycielem - (...)Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.a (...)(...)(...), w imieniu którego działa (...) Towarzystwo(...) SA z siedzibą w W.(pismo wierzyciela k. 19 akt komorniczych prowadzonych pod sygn. akt KM 2045/11 oraz k. 71).

W tym miejscu wskazać należy, że jako uzasadnienie dopuszczalności przelewu części wierzytelności w doktrynie wskazuje się, że skoro wierzyciel może rozporządzić całą wierzytelnością, to tym bardziej może rozporządzić jej częścią. Nadto przyjmuje się, że przesłanką dopuszczalności cesji części wierzytelności jest podzielność wierzytelności, determinowana przez podzielność przedmiotu jej świadczenia (art. 379 § 2 k.c.) (por. J. Kuropatwiński, Glosa do wyroku SN z dnia 20 lutego 2008 r., sygn. akt II CSK 445/2007, publ. OSP 2009, z. 9, s. 636). W konsekwencji przelew części wierzytelności powoduje podział wierzytelności na dwie lub więcej samodzielnych wierzytelności odnoszących się do części świadczenia objętego wierzytelnością istniejącą przed podziałem (art. 379 § 1 k.c.). Tak więc wierzytelność w wyniku podziału przekształca się w dwie lub więcej wierzytelności, które można nazwać wierzytelnościami cząstkowymi, stanowiącymi samodzielne wierzytelności.

W efekcie umorzenie postępowania egzekucyjnego z uwagi na cesję wierzytelności (okoliczność niesporna w niniejszej sprawie) i obciążenie dłużniczki kosztami egzekucyjnymi od wysokości nie wyegzekwowanego z tej przyczyny roszczenia spowoduje dwukrotne obciążenie K. S.z domu G. tymi kosztami, albowiem nabywca wierzytelności prowadząc egzekucję należnej mu części wierzytelności ponownie będzie dochodził należności, wszczynając kolejne postępowanie egzekucyjne, którego koszty zobowiązana będzie ponieść dłużniczka. Wskazać należy, iż w literaturze podnosi się, że jeżeli w wyniku podziału wierzytelności i cesji tylko jej części dłużnik zobowiązany byłby do poniesienia dodatkowych kosztów – to koszty te powinni ponieść wierzyciele (por. np. A. Rzetecka-Gil Komentarz do art. 509 Kodeksu cywilnego, publ. LEX).

Z powyższych przyczyn w ocenie Sądu Okręgowego nie pokryte koszty postępowania w wysokości ustalonej od wierzytelności nie wyegzekwowanej przez Komornika Sądowego z uwagi na cesję wierzytelności powinny obciążać wierzyciela, na wniosek którego postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte.

W tym miejscu na podkreślenie zasługuje fakt, że wprawdzie skarżąca w zażaleniu nie podniosła zarzutu naruszenia art. 509 k.c., jednak zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sąd II instancji nie jest związany przedstawionymi zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiązać go jedynie zarzuty dotyczące naruszenia prawa

procesowego (por. uchwała 7 sędziów SN – stanowiąca zasadę prawną, z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie sygn. akt III CZP 49/07, publ. OSNC 2008/6/55). Tym samym w niniejszej sprawie nie doszło do przekroczenia zasady wyrażonej w art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie I sentencji.

O kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Zastrzec należy, iż wierzyciel zobowiązany został do zwrotu dłużniczej opłaty od zażalenia w kwocie jaką zobowiązana była ona uiścić na podstawie obowiązujących przepisów prawa (art. 25 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 19 ust. 3 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) a nie jaką rzeczywiście uiściła. Podkreślić również trzeba, że mimo, iż dłużniczka w postępowaniu przed Sądem I instancji ustanowiła pełnomocnika z wyboru (pełn. k. 30) nie występował on w postępowaniu zażaleniowym, stąd nie było podstaw do przyznania kosztów jego wynagrodzenia.